

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/34/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1614010211
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1614010211.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zuzany Molnárovej a členov senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obžalovaného D. Č. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/, písm. c/ Tr. zákona o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 2T/59/2014 z 26. januára 2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. mája 2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného D. Č., F.. XX.XX.XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 2T/59/2014 z 26.01.2015 bol obžalovaný D. Č. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

hoci mu z ustanovenia § 85 a nasl. zákona č. 94/1963 Zb., § 62 a nasl. zákona č. 36/2005 Z.z. a rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 09.11.2010, pod. č.k. 8C 41/2010, právoplatný dňa 07.12.2010 vyplýva, že bol zaviazaný prispievať na výživu detí Č.: P., F.. XX.XX.XXXX I. H., F.. XX.XX.XXXX, Z. T. E. A. Č.. XXX sumou 100,- € na P. a sumou 150,- € na H., vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky O. H., F.. XX.XX.XXXX, T. E. A. Č.. XXX, túto vyživovaciu povinnosť si neplní od dňa 03.11.2011 až doposiaľ, od 17.03.2014 do 24.07.2014 bol vo výkone trestu odňatia slobody, kde si pri nástupe nahlásil vyživovaciu povinnosť voči P. I. H. Č., čím mu vznikol za uvedené obdobie na bežnom výživnom dlh na obe deti vo výške 8.397,07.- €, pričom bol trestným rozkazom Okresného súdu Malacky, zo dňa 18.05.2011, č.k. 3T 63/2011, právoplatným dňa 02.11.2011, obvinenému doručený dňa 02.11.2011, odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona.

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 36 písm. 1/, § 38 ods. 3, § 49 ods. 2 Tr. zákona mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Samosudca v dôvodoch rozhodnutia uviedol : „Súd vyhodnotil dôkazy jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach a na ich podklade má za preukázané, že obžalovaný skutok spáchal tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Súd má za preukázané, že obžalovaný bol povinný plniť si vyživovaciu povinnosť voči svojim synom H. I. P. v období od 01.01.2011 až doposiaľ (s výnimkou obdobia od 17.03.2014 do 24.07.2014, kedy bol výkone trestu odňatia slobody) vo výške ustanovenej súdom, keďže z rodnych listov detí je zistené, že obžalovaný je ich otcom a na základe ustanovenia § 62 Zákona o rodine, mu vznikla vyživovacia povinnosť. Podľa tohto ustanovenia plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, je ich zákonnou povinnosťou a trvá až do času, kedy dieťa je schopné samo sa živiť. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že táto povinnosť rodičov voči deťom existuje nezávisle od rozhodnutia súdu. Túto

vyživovaciu povinnosť obžalovaného voči svojim synom H. I. P., deklaroval Okresný súd Pezinok vo svojom rozhodnutí sp. zn. 8C 144/2010 zo dňa 09.11.2010, kedy mu súd určil výšku výživného v sume 100 € na maloletého P. a v sume 150,- € na maloletého H., a to od 01.01.2011.“

Súd uviedol, že obžalovaný priznal, že výživné na svoje maloleté deti neuhrádza riadne a včas, pričom je toho času riadne zamestnaný, bude sa snažiť o pravidelné uhrádzanie výživného. Tiež konštatoval, že obžalovaný nepredložil súdu žiaden doklad o tom, že by dlžné výživné uhradil aspoň sčasti. Na základe uvedeného bolo preukázané, že obžalovaný ako otec H. I. P. Č. porušil svoju zákonnú povinnosť, keď si neplnil svoju vyživovaciu povinnosť voči svojim synom, a to v období viac ako tri roky, a to aj napriek tomu, že už bol trestným rozkazom Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T 63/2011 zo dňa 18.05.2011 právoplatne odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona, čím naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona.

Pri úvahách o uložení trestu súd vychádzal primárne z trestnej sadby určenej v trestnom zákone a keďže obžalovaný sa dopustil trestného konania aj napriek tomu, že už bol za takýto trestný čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený a vyživovaciu povinnosť si neplnil po dlhší čas, vychádzal z trestnej sadzby uvedenej v § 207 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého sa páchatel' potrestá trestom odňatia slobody na jeden rok až päť rokov. Súd obžalovanému priznal jednu poľahčujúcu okolnosť, nakoľko sa k spáchaniu skutku priznal a svoje konanie oľutoval. Pritiažujúcu okolnosť mu nepriznal žiadnu. Potom v zmysle ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona upravil trestnú sadzbu na 1 rok až tri roky a osem mesiacov. Aplikujúc § 49 ods. 1 a ods. 2 Tr. zákona uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, keďže v predchádzajúcich desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote uvedenej v ustanovení § 309 Tr. poriadku odvolanie obžalovaný D. Č., ktoré písomne zdôvodnil nasledovne: „Trestným rozhodnutím som bol uznaný vinným pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/, písm. c/ Tr. zákona a bol mi uložený trest odňatia slobody v trvaní jeden rok za zanedbanie výživy maloletých P., F.. XX.XX.XXXX a H. F.. XX.XX.XXXX, Č. Z. T. E. A. Č.: XXX Sumou 100,- € na P. a sumou 150,- € na H., vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky O. H., F.. XX.XX.XXXX T. E. A. Č.. XXX ktorá mi bola vypočítaná so mzdy dňa 07.12.2010 z ustanovenia § 85 a nasl. zákona č. 94/1963 Zb., § 62 a nasl. zákona č. 36/2005 Z. z. a rozsudku okresného súdu Pezinok zo dňa 09.11.2010, pod. č. k. 8C 41/2010. V rokoch keď mi bola vypočítaná výška výživného som pracoval ako živnostník a od 01.06.2013 do 30.06.2014 som bol zamestnanec M. M. C. J., J..S..Z.. XXXXX R. XXX, ako operátor vo výrobe, kde moja mzda bola výrazne nižšia a moja suma na úhradu výživného voči deťom P. I. H. Č. Z. T. E. A. Č.. XXX sumou 100,- € na P. a sumou 150,- € na H. k rukám matky O. H., sa stala neúnosnou s toho dôvodu som Okresný súd v Malackách požiadal o zníženie výživného, z odstupom času mojou chybou a pracovnou vyťaženosťou podal neskoro dňa 26.11.2014. Týmto sa môj dlh voči deťom P. I. H. Č. Z. T. E. A. Č.. XXX sumou 100,- € na P. a sumou 150,-€ na H. k rukám matky O. H. zvýšil, na pre mňa neúnosnú sumu 8.397,07 eur. Od dňa 02.02.2015 som nezamestnaný a s toho dôvodu zabezpečujú chod domácnosti moji rodičia. Chcem tak isto pripomenúť že mojej žene na náhradu škôd na výživnom detí P. a H. Č. som ponúkol pozemok ktorý sa nachádza v T.. Táto možnosť ktorú O. H.F. odmietla by v mojej finančnej situácii riešila túto problematiku na nejaký čas kým by som sa riadne zamestnal. O. H. nepodala dlh na výživnom exekútorom takže mi neboli vykonávané zrážky s platu na výživu maloletých P. a H. Č. a neriešilo sa to ani majetkovým odňatým.“

Navrhol, aby súd znížil výšku výživného na deti a spravodlivo rozhodol.

Na verejnom zasadnutí obžalovaný zotrúvajúc na písomných dôvodoch odvolania požiadal, aby mu bolo umožnené normálne sa zamestnať, pretože má snahu platiť výživné čo chce riešiť aj prípadnou pôžičkou, ktorú by si vybavil a dlžné výživné zaplatil. Záverom povedal, že dlžné výživné uznáva, toto chce zaplatiť, ale finančné prostriedky mu to nedovoľujú. Dodal, že od 15.05.2015 má uzatvorenú dohodu s majiteľom pizzérie a teraz platí výživné cca 70,- € na oboch synov.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry považujúc rozsudok súdu I. stupňa za správny a zákonný, navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Konštatovala, že dlžné výživné zo strany obžalovaného nebolo splatené a neexistuje žiaden objektívny dôvod, pre ktorý nemohol výživné platiť.

Obžalovaný záverom uviedol, že ak by mal peniaze, výživné by zaplatil.

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Tr. poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. poriadku.

Okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, riadiac sa pri tom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a vykonal dôkazy tak, aby mohol spravodlivo rozhodnúť.

V prejednávanej trestnej veci sa obžalovaný D. Č. na prvé hlavné pojednávanie dostavil a na tomto obžalovaný požiadal o odročenie hlavného pojednávania, s tým, že sa bude snažiť zohnať dlžné peniaze a v prípade, že nezaplatí, je uzročený s tým, že pôjde do výkonu trestu. Obžalovaný bol upozornený na možnosť konania v jeho neprítomnosti, ak sa neustanoví na hlavné pojednávanie. Na hlavné pojednávanie 26.01.2015 sa obžalovaný už neustanovil. I napriek uvedenému mal súd za to, že vec možno spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez prítomnosti obžalovaného a preto vykonal hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného. Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie prečítaním listinných dôkazov: rodné listy maloletých detí, potvrdenia o návšteve školy, rozhodnutia súdov na č.l. 20 - 30, podklady z výkonu trestu, správy o povesti, odpis registra trestov a oboznámil obsah pripojeného spisu Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T 63/2011. Z rozsudku Okresného súdu Pezinok sp. zn. 8C 144/2010 zo dňa 09.11.2010 zistil, že súd schválil rodičovskú dohodu, podľa ktorej boli maloletý P. a E. H. zverení do osobnej starostlivosti matky O. Č. a otec D. Č. bol zaviazaný platiť na mal. P. výživné v sume 100,- € a na mal. H. výživné v sume 150 €, vždy do 15. Dňa v mesiaci vopred k rukám matky, počnúc nasledujúcim mesiacom od právoplatnosti rozsudku, pričom tento nadobudol právoplatnosť dňa 07.12.2010. Tiež oboznámil s rodnými listami maloletých detí, potvrdeniami o návšteve školy a trestným rozkazom Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T 63/2011 zo dňa 18.05.2011 právoplatným dňa 02.11.2011, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov, výkon ktorého mu bol odložený na skúšobnú dobu v trvaní osemnásť mesiacov. Zo správy Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Bratislave zo dňa 29.04.2014 bolo zistené, že obžalovaný nastúpil k výkonu trestu odňatia slobody dňa 17.03.2014, pričom nahlásil svoju vyživovaciu povinnosť na svoje maloleté deti. Nakoľko však nebol pracovne zaradený, nemohli mu byť vykonávané zrážky z pracovnej odmeny na výživné. Obžalovaný bol z výkonu trestu odňatia slobody prepustený dňa 24.07.2014 a z toho dôvodu dané obdobie nebolo zarátané do obdobia, kedy bol povinný prispievať na výživu .

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Tr. poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané

skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Obžalovaný D. Č. priznal, že výživné na svoje maloleté deti neuhrádza riadne a včas, ale je podľa vlastného vyjadrenia teraz riadne zamestnaný, a preto sa bude snažiť o pravidelné uhrádzanie výživného, avšak obžalovaný nepredložil súdu žiaden doklad o tom, že by dlžné výživné uhradil aspoň sčasti.

Svedkyňa O. H. potvrdila, že obžalovaný dlhodobo neprispieva na výživu detí a dlh na výživnom mu narastá. Potvrdila aj výšku nezaplateného výživného.

Ani odvolací súd nezistil dôvod pre spochybnenie vierohodnosti výpovede O. H., ktorá výpoveď bola vykonaná procesným spôsobom a obžalovaného zo spáchania skutku jednoznačne usvedčovala. Navyše aj sám obžalovaný priznal neplatenie výživného.

Je potrebné uviesť, že okresný súd sa v rozsudku dôsledne zaoberal a vysporiadal s produkovanými dôkazmi, ktoré boli vykonané jednak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní a podrobne zdôvodnil, ktoré dôkazy a prečo považoval za dôkazy usvedčujúce obžalovaného zo spáchania skutku.

Odvolací súd konštatuje, že nezistil dôvody na opakovanie už vykonaných dôkazov, resp. vykonávanie ďalších dôkazov (doplnenie dokazovania) a dospel k rovnakému skutkovému zisteniu a právnej kvalifikácii konania obžalovaného ako súd prvého stupňa a preto si tiež osvojil dôvody a úvahy, ktorými tieto svoje zistenia a závery rozviedol a vysvetlil, a tak odkazuje na príslušnú časť zdôvodnenia napadnutého rozsudku (str. 3-4).

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného krajský súd uzatvára, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný D. Č. neplnil voči maloletým synom P. a H. vyživovaciu povinnosť v rozsahu určenom rozsudkom sp. zn. 8C 41/2010, čím sa dopustil prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ , písm. c/ Tr. zákona. Ak obžalovaný žiada o prehodnotenie výšky výživného treba mu dať do pozornosti, že takýto postup je možný na podklade podaného návrhu zo strany obžalovaného, ktorý bude preskúmaný a posúdený súdom v inom ako trestnom konaní. Len takýto postup je súladný so zákonom a nie je možné upravovať výšku výživného v trestnom konaní. Na margo požiadavky obžalovaného o umožnenie toho, aby sa riadne zamestnal, odvolací konštatuje, že si nie je vedomý, že by akýmkoľvek spôsobom bránil obžalovanému riadne sa zamestnať, príp. by mu bránil platiť výživné na maloletých synov.

Odvolací súd jednoznačne súhlasí s ustáleným záverom prvostupňového súdu, že obžalovaný sa dopustil konania uvedeného v rozsudku a týmto naplnil zákonné znaky žalovaného trestného činu.

Krajský súd preskúmajúc druh a výšku uloženého trestu dospel k záveru, že súd prvého stupňa nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Tr. zákona) a v odôvodnení rozsudku sa dôsledne a konkrétne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Tr. zákona.

U obžalovaného D. Č. súd prvého stupňa pri úvahách o uložení trestu súd vychádzal primárne z trestnej sadby určenej v trestnom zákone a keďže obžalovaný sa dopustil trestného konania aj napriek tomu, že už bol za takýto trestný čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený a vyživovaciu povinnosť si neplnil po dlhší čas, súd správne vychádzal z trestnej sadzby uvedenej v § 207 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého sa páchatel potrestá trestom odňatia slobody na jeden rok až päť rokov a priznal mu jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zákona tj. k spáchaniu skutku sa priznal a svoje konanie oľutoval a priťažujúcu okolnosť nepriznal žiadnu a preto v zmysle ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zákona upravil trestnú sadzbu na 1 rok až tri roky a osem mesiacov.

Preto odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené akceptuje druh a výmeru trestu, ktorý bol obžalovanému uložený.

Zhodne ako okresný súd tak aj krajský súd je toho názoru, že uložený trest odňatia slobody vo výmere jeden rok na dolnej hranici trestnej sadzby, ktorý bol obžalovanému uložený a na výkon ktorého bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia je dostatočný, zákonný, primeraný, spravodlivý a schopný dosiahnuť prevýchovu obžalovaného, pričom súd prihliadol na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že prvostupňový súd rozhodol správne a v súlade so zákonom a preto odvolanie obžalovaného D. Č. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.